

Csapó Endre

A baloldal feledtetné a múltat

Megjelent a Magyar Élet 2014. július 31-i számában

A Magyar Szocialista Párt július 19-én tartotta rendkívüli tisztújító kongresszusát Budapesten, amelynek fő témája volt a párt megújulása. Ha választ akarnak arra a kérdésre, hogy milyen legyen a párt azután hogy 2010-ben kibukott a hatalomból, és hogy azóta is süllyed, főképpen hogy milyen legyen annak érdekében, hogy leválthassa a Fideszt a kormányhatalomból — nagyon könnyű a válasz: olyan legyen, és ha teheti, még jobb is legyen mint a Fidesz. Csak akkor lesz esélye. Ehhez persze ismerniük kellene a történelmet, a valódit, nem a marxistát meg a liberalistát.

A Fidesz nem valamiféle ideológiailag kábult exaltált fiatalok mozgalmából indult, hanem a politika iránt tudományosan is érdeklődő ifjabból, nagyjában egy fészekalja csoportból, akik már készülődtek a változásra, ami már benne volt a levegőben. Mire eljött a változás ideje, már politikai ambícióik is voltak. Kézenfekvő volt a parlamenti demokrácia és a piacorientált kapitalizmus elfogadása. Jobban megismerve a bukott államszocializmus helyébe lépő piacorientált kapitalizmust, azt is észlelték, hogy nemcsak a vasfüggönytől keletre történt jelentős változás, hanem attól nyugatra is. Mire a magyar változásra megérett a helyzet, nyugaton már lezajlott – pénzügyi válságok során – a gazdasági és politikai rendszerben a jóléti rendszer felszámolása. Az addig csodált és példaképnek tekintett Egyesült Államok ránehezedett Európára, és annak nyomatékával gyarmatosítóként jelent meg a kommunizmustól felszabadult keleti fele Európában. Lehet hogy a Fideszben ezt nem így fogalmazzák meg, de amit tesznek, annak fő iránya védekezés jellegű idegen gazdasági hódítás ellenében.

A Fidesz ezek után nem választott magának abból az ideológiai kínálatból, divatos izmusokból, amiket a kétszázéves liberalista politikai doktrína elismer demokratikusnak, tehát legálisnak. Reális talajra lépett, ami nem más mint az ország és annak népe. Országnak és népének élnie

Tóbiás József a történelmi baloldal jelszavait idézte, de nem találunk hivatkozást a beszámolóiban a nemzetköziségre. Talán szégyenli? Tartalmatlan programbeszédében a régi jelszavakat megtoldotta a hazafisággal. Nem emlegette a nemzetköziség eszméjét, talán a „testvériség” helyébe emelt „szolidaritás” szóval utalt rá szényenlősen. Idézzük vissza: „A szerződés az egyenlőség eszményéből fakad, része a szabadság, a hazafiság, valamint a szolidaritás”. Egy kis pápai áldást is odasuttantott.

Nagy jelentőségű a háromtagú szabadkőműves jelszó kiegészítése a hazafiság szólamával. De ma született bárány agyú legyen az, aki elhiszi ennek a cserének az őszinteségét. ami most megnyilatkozik a szocialisták részéről. Ma már nyilvánvaló lehet mindenki számára, hogy akik a szocializmus nevében szólalnak meg, azok kétszáz éve butítják a világ proletárait azzal a hazugsággal, hogy érdekeikért harcolnak. De ebben a két évszázadban ennyire még nem lepleződtek le, mint az új évezred első évtizedében Magyarországon azáltal, hogy mindenféle szocialista párt és szervezet a kizsákmányoló kapitalisták szolgálatába állt. És most ilyen silány, hazug képmutatással akarják átverni a kiábrándult egykori szavazóikat, hogy íme megjöttek a nemzeti kommunisták.

Node, talán az is jelent valamit, hogy az MSZP új vezetői elhatárolódtak a liberálisoktól, igaz, már csak azután, hogy felkarolták a bukott SZDSZ-es maradványt az ideai választásokra azzal az elképzeléssel, hogy az egységes baloldal legyőzi a Fideszt. Most jött rá Mesterházy, hogy „a pártnak össze kell zárnia, mert Magyarországon egy baloldali párt van, és ez az MSZP, így közös felelősség megőrizni és megerősíteni.” Közös felelősség – kivel? Ma már a kommunistáknak sem kell az MSZP. Hallgassuk csak meg a Kommunista.net/deakandras írását:

„A neoliberális és általában az álliberális tézisek a szegénységet szükséges statisztikai adatnak tartják. Náluk szó se lehet semmilyen állami szerepvállalásról, sőt a legszélsőségesebb neoliberális próféták éppen fordított módon, azt szeretnék, ha az üzlet és a verseny lenne az, amely az állam életét irányítaná, nem pedig fordítva. ők és a klasszikus bakterállamos próféták úgy gondolkodnak, hogy semmibe ne szóljon bele az állam a törvényesség betartásának jogát leszámítva így mindenki igenis